

Obowiązek "wspierania" osób potrzebujących nie oznacza, że organy pomocowe obowiązane są utrzymywać takie osoby w pełnym zakresie i finansować wszelkie zgłaszane przez nich potrzeby, niezależnie od celów ustawy i działania lub bierności wnioskodawców w pokonaniu ciężkiej sytuacji życiowej, w której znaleźli się. Tak wskazał WSA w Olsztynie z 2 czerwca 2021 r. sygn. II SA/OI 268/21 w sprawie o przyznanie zasiłku celowego na spłatę zadłużenia czynszowego.

Skarżąca domagała się pomocy finansowej na spłatę zadłużenia czynszowego wobec spółdzielni mieszkaniowej, wynoszącego 6.869,75 zł. Organ pomocy społecznej odmówił. Skarżąca wyjaśniła w skardze, że nie zamierza sprzedać przedmiotowego trzypokojowego mieszkania, co deklarowała jeszcze w odwołaniu, chociaż nie stać jej na utrzymanie tego lokalu (o powierzchni 70,1 m²). Z akt sprawy nie wynikało, że pozostając od 2018 r. bez dochodu i będąc od wielu lat bezrobotną (od 2002 r.), aby skarżąca rozważała możliwość rozpoczęcia własnej działalności, np. w formie biura rachunkowego, co byłoby zgodne z jej wykształceniem, lub podjęcia zatrudnienia nieadekwatnego do jej wykształcenia i aspiracji, lecz które jest oferowane przez rynek pracy. Skarżąca nie wykazała również, że np. podjęła próby wynajmu jednego z pokoi, co pozwoliłoby na regulowanie choćby w części we własnym zakresie opłat za mieszkanie, bez przerzucania tego obowiązku na społeczeństwo. Skarżąca wywiodła natomiast w skardze, że wnioskowana pomoc powinna być jej przyznana, gdyż chce pozostać członkiem spółdzielni z uwagi na wszczęte przed sądami powszechnymi postępowania. W ocenie Sądu okoliczność ta, w świetle art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1, 2 i 3, art. 4 oraz art. 39 ust. 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej nie mogła być oceniona jako przesłanka przemawiająca za przyznaniem zasiłku celowego na spłatę zadłużenia czynszowego.

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl